

Hei alle sammen,

Jeg er en fjorten år gammel jente. Nå skal jeg fortelle dere hvordan det var for meg å begynne på skolen og hvordan det er å være annerledes.

Alt startet med at jeg begynte på skole i første klasse. Alt var nytt og spennende. Jeg ble kjent med mange fine og flotte mennesker.

Vi skulle lære oss å skrive og lese for første gang. Det syntes jeg var veldig vanskelig. Jeg strevde og strevde med det og jeg husker jeg syntes det ikke var noe gøy å gå på skolen i det hele tatt lenger.

Årene gikk og jeg ble bare eldre, jeg ble sjekket for dysleksi for første gang i 2 klassen.

Jeg husker at de sa at jeg hadde lese, skrive og konsentrasjonsvansker, da fikk jeg en pedagog på skolen som skulle hjelpe meg med oppgaver og hvordan jeg skulle gjøre ting rett. Men de ente opp med at jeg ikke kunne noe i det hele tatt.

De så meg aldri og læreren syntes det var en skam å gå ut av klassen.

Derfor var jeg aldri ute av klassen, så jeg ble inne i klassen hele tiden. Heldigvis flyttet jeg til Gran Canaria i lag med mamma og pappaen min og storebroren min. Jeg og broren min skulle gå på den Norske skolen for første gang, jeg tenkte at jeg ikke skulle få noen venner og at det skulle være like ille som på den andre skolen.

Men jeg måtte bare tro om igjen, for jeg fikk mange fine venner å være sammen med. Det beste av alt er at jeg fikk en pedagog som så meg og hvordan jeg hadde det. Hun lærte meg å lese og skrive for første gang, jeg beundrer henne for det. Hun tok meg ut av klassen for her er det ikke en skam å gå ut av klassen i det hele tatt, hun lærte meg nye måter å jobbe på.

Etter et halvt år på Gran Canaria så måtte jeg flytte til Norge for det var familieproblemer. Jeg måtte si farvel til alle de flotte menneskene som jeg hadde blitt så glad i og alle de flotte lærerne som så meg og som hjalp meg så godt de kunne.

Jeg kom hjem og fortsatte å gå på den gamle skolen. Der hadde ingenting forandret seg som vanlig. Jeg hadde den samme pedagogen og læreren som ikke var til stor hjelp. Det var ikke noe gøy å gå på skolen i det hele tatt. Jeg begynte å skulke skolen for jeg syntes ikke det var greit.

Jeg husker det var en dag jeg skulle på skolen. Jeg skulle lese foran alle i klassen. Jeg kunne lese men det var bare det at jeg ikke var så god til det. Jeg husker når jeg begynte å lese at det var noen gutter i klassen min som begynte å le av meg for jeg var ikke like god som de andre, men læreren min sa bare det at jeg skulle fortsette så jeg gjorde det. De sluttet aldri å le av meg så jeg husker at jeg løpte på doen og var der resten av skole tiden.

Guttene begynte å mobbe meg og kalle meg stygge ting og læreren visste ikke noe av dette, og jeg sa ingenting heller for jeg tenkte de ikke ville hjelpe meg med det.

Når året var ferdig husker jeg at jeg var veldig glad, for da slapp jeg å gå på skolen og jeg slapp å høre alt den dritten jeg fikk hver dag.

Da sommeren var over og jeg skulle begynne i 5. klasse, grudde jeg meg kjempe masse.

Jeg husker at jeg ble satt bakerst i klasserommet i en krok i lag med noen andre, der var fem pulter der satt jeg og så var det fire i midten litt fremom meg. Jeg satt ved side av en av de jeg håpet jeg ikke skulle sitte ved siden av, for det var den verste mobberen i klassen.

Jeg husker han kalte meg ting, sa ting som skulle få meg til å føle meg dårlig.

Lærerne var ikke til noe stor hjelp, det sa at alt jeg gjorde var riktig, selv om det ikke var det i de hele tatt.

Jeg husker spesielt en gang vi skulle ha foreldremøte. Mammaen min var med, læreren sa at alt var normalt men det var det jo ikke i det helle tatt. Jeg hadde ikke forbedret meg en smule en gang.

Året gikk og jeg skulle flytte til Gran Canaria igjen og begynne på skolen der, men denne gangen var det bare meg, mammaen og pappaen min som skulle være der.

Jeg gledet meg veldig og håpet at jeg skulle ha den samme pedagogen som jeg hadde i 4 klassen, for hun var utrolig.

Jeg fikk møte den nye kontakt læreren min, de nye elevene, alt var skummelt og «nytt». Pedagogen min sa hva vi skulle jobbe med og hvordan vi skulle gjøre det. Jeg fikk 4. klasse matte bok for jeg kunne jo så vit pluss og minus.

Nå har jeg bodd her på Gran Canaria i 3 år og går i 9.klasse. Har gått på den samme skolen hele tiden. Jeg har hatt den samme pedagogen som er helt fantastisk, uten henne ville jeg ikke vært her som jeg står i dag.

Nå har jeg 8. klasse mattebok og jeg leser helt normalt som alle andre. På denne dysleksivennlige skolen får du utvikle deg. Jeg får med meg det meste som skjer rundt meg, har fantastiske gode venner rundt meg hele tiden og blir ikke mobbet eller noe annet.

Dette er en skole jeg kan anbefale for de som trenger ekstra hjelp eller de som blir fryst ut av skolemiljøet.

****Av hensyn til personvern, har vi valgt å fjerne elevens, andre personers og tidligere skoles navn.***